

*I've got so much left to say
If every simple song I wrote to you
Would take your breath away,
I'd write it all...*

PLAIN WHITE T'S
Hey There Delilah

La Dalila, jo, el porxo de casa seva... el capvespre darrere nostre pintant les teulades dels veïns. Potser algun veí tafaner intentant escoltar part de la nostra conversa...

Això era tot el que m'esperava trobar quan em vaig plantar al seu carrer, a punt per reprendre la nostra relació allà on l'haviem deixat abans de l'estiu.

Càmeres? Micròfons? Camions aparcats a les dues voreres? Fans enardits que cridaven el seu nom fins a quedar sense veu? Un escenari cobert de llums i cartells a la porta de casa seva?

No, això no.

El primer que vaig pensar va ser que m'havia confós de carrer (què podia ser, si no?), però el senyal a la façana del davant confirmava el que era impossible.

El *jet lag*, que feia minvar les meves forces com si em trobés envoltat d'una colla de sonats, no tenia res a veure amb això: a aproximadament vint metres d'on jo era, hi havia més parafernàlia desplegada que als MTV Awards. Però si fins i tot tenien màquines de fum!

Reconec que la por em va paralitzar de cap a peus. Fins i tot juraria que l'iPod va deixar de funcionar durant uns segons. Vaig notar la gola seca i vaig haver d'obligar-me a recordar com es respira per no caure fulminat allà mateix.

Em vaig treure els auriculars i me'ls vaig deixar penjant sobre el pit per comprovar amb tota mena de detalls que no estava al·lucinant: prop de cinc-cents nois i noies s'havien reunit a sota l'escenari i tots cridaven a l'uníson el nom de la Dalila.

Vaig esbufegar, incrèdul. Mai m'havia imaginat que fos tan... popular.

Com si el meu pensament les hagués invocat, dues camionetes de les notícies van entrar per l'altra banda del carrer i van aparcar a pocs metres de les cases. Diversos individus van baixar molt de pressa i van començar a muntar tres càmeres en trípodes a tota velocitat mentre dues reporteress, comensals habituals dels nostres sopars familiars a l'altra banda de la pantalla, es retocaven el maquillatge sense deixar de caminar.

Potser era una d'aquelles bromes televisives i m'estaven gravant sense que jo me n'adonés. Si fóssim als Estats Units, Ashton Kutcher apareixeria de sobte cridant «Punk'd!», i jo em faria el sorprès.

El que veia al meu davant no semblava una broma, i encara menys una broma preparada per sorprendre'm a mi. Com podia saber algú que avui passaria per aquí si ni jo mateix ho havia decidit fins que he baixat de l'avió?

I si havia passat res? Un robatori? Un homicidi? És clar, per això hi havia fans: per aclamar l'assassí i demanar-li un autògraf.

Vaig riure de la meva broma, tan dolenta (un s'acaba acostumat a no tenir públic), i m'hi vaig apropar una mica. Encara esperava creuar-me amb en Grissom i la seva petita llanterna blava quan em van donar un cop al costat.

–Alerta! –va cridar la noia que m'havia colpejat amb una... pancarta?

Ni tan sols vaig tenir temps de respondre. Ella, que em sonava de l'altra classe del meu curs, ja s'havia fos entre la massa, al da-

vant de l'escenari, i havia desplegat el missatge gegant, marcant el seu territori, amb mirades amenaçadores cap a aquells que s'atrevissin a provar d'apartar-la.

!ATCFRRE ARROTZAJ ETZ ,AILLAI
!SEGUEIX EI MEU RASTRE!

—Da... lila... eres al... eres la... —No era bo desxifrant missatges a contrallum—. Perfecta Cas...

—Perdona, et podem fer dues preguntes ràpides?

Entre els meus pulmons s'hi va instal·lar un mal presentiment, just a on vaig pensar que estava a punt de patir un atac, alhora que em girava.

—Només seran dos minuts...

Una de les reporteresss s'havia col·locat al meu davant amb una càmera que m'enlluernava amb un gran focus de mil watts de potència i un escot gens discret.

—Emmm... —Jo no era, precisament, el més loquaç dels meus germans—. Doncs... —Els meus ulls anaven des dels seus ulls fins a la càmera i de la càmera fins als seus pits. Cada cop semblava que es posava més nerviosa—. M'estimaria més que no.

—Només seran dues preguntes ràpides. Va, enrotlla't. Sembles maco.

Va alçar la comissura dels llavis i va fer una mena de mig somriure i va mig aclucar els ulls. Em vaig arronsar d'espatlles i em vaig posar les mans a les butxaques, segur que aleshores ja m'havia posat vermell.

—Ho sento, jo... —vaig voler afegir alguna cosa més, però no se'm va acudir res.

L'altra periodista es trobava al darrere nostre, mirant de fer-se sentir per sobre dels crits mentre la gentada seguia unint-se a la festa. Quan estava a punt de disculpar-me una altra vegada, deses-

perat perquè em deixessin en pau, la noia va fer espetegar la llengua i sense acomiadar-se va sortir corrents cap a l'escenari.

—És allà!!! —va anunciar algú en aquell moment, obrint la caixa dels trons per tot el carrer.

Aleshores els focus es van apagar i la nit es va tirar a sobre nostre. Fins a aquell moment, no m'havia adonat que el cel ja s'havia enfosquit del tot i que s'havia aixecat la brisa, que gronxava les branques dels arbres contigus.

Vaig encreuar els braços per entrar en calor i vaig fer unes passes cap a l'escenari per assabentar-me de què passava exactament quan els llums es van tornar a encendre amb més intensitat tot calcinant les meves retines.

Em vaig entrebancar cap enrere i em vaig fregar les parpelles abans de tornar-les a obrir. La gent va esclatar aplaudint i cridant i felicitant i crits i més crits i més crits que van augmentar encara més (si és que era possible) quan un home va saltar a l'escenari. Era en Maxi Tenor, actor, cantant, estrella del passat i presentador dels darrers cinquanta *reality shows* que s'havien fet a Espanya.

Els focus, verds i vermells, atorgaven a tota aquella bogeria una atmosfera com de malson amb deixos nadalencs que ja hauria volgut aconseguir en Tim Burton. La música va anar baixant de volum per donar pas a la veu que animava a tots els que eren allà reunits amb entusiasme.

—Com esteu, Castorfans? —va cridar. Com a resposta, la gent va alçar les mans i va començar a aplaudir.

Castorfans? «Castorfans»? Ho devia haver sentit malament.

—Saludem-nos com mereix l'ocasió! —va dir l'individu, i va alçar un braç cap amunt amb el palmell cap a baix i va col·locar l'altre palmell cap a dalt. Després va aplaudir abaixant la mà que era a dalt.

El públic el va imitar amb un aplaudiment sec que va reverberar al carrer. Sense entendre el perquè d'aquell gest tan pertorbador, em vaig apartar, una mica espantat, i em vaig tornar a concentrar en l'escenari.

Els cabells rossos i engominats del presentador i les seves arrugues al front eren més visibles a la realitat que no pas a la televisió. Portava una dessuadora vermella oberta amb una samarreta a sota, negra, de «Heidi Metal» i uns texans trencats que ma mare hauria llençat sense pensar-s'hi.

Segons m'havia explicat l'Olivia, l'individu tenia uns quaranta-cinc anys per més que ell s'esforcés a fer veure que en tenia setze i les drogues eren el més petit dels seus problemes. Era jo l'únic a qui donava mal rotllo?

Pensar en l'Olivia em va fer pensar en el David i pensar en ells em va fer recordar l'esbrincada que vam tenir i en com em vaig sentir de malament durant tot l'estiu per no haver intentat solucionar-ho d'alguna manera. Com a mínim era irònic que m'hagués vingut al cap justament allà, quan anava a veure la Dalila, que era la principal culpable de la nostra disputa.

No em vaig poder compadir durant molt més temps perquè en Maxi Tenor va començar a parlar.

—Tres mesos de concurs! —va exclamar—. Tres mesos durant els quals hem pogut anar coneixent participants de tot el món fins a trobar l'escollida. Amb l'autèntica. Amb l'única! Hem viscut moments divertits, tristos, emotius i molt, molt emocionants.

Com si fos un guió preestablert va callar i el públic va embogir una altra vegada, alçant la veu i les pancartes.

—Però a la fi hem arribat al final. A la fi tenim la nostra Castorfa! —Més aplaudiments i més desconcert per part meva—. Mitjançant els vostres missatges de text, a les xarxes socials i a la nostra pàgina web, heu triat l'actriu que encarnarà millor el personatge que ha tingut tanta importància per a nosaltres.

Castorfa.

El meu cervell va aconseguir sortir de l'estat soporífer al qual havia entrat a causa dels crits per trobar la peça que faltava. No ho havia sentit malament. Jo sabia qui era la Castorfa. Tothom sabia qui era la Castorfa! M'havia passat els nou primers anys de la meua vida dibuixant-la amb ceres de colors i fent collages de la

seva cara. Els oncles em van regalar tots els seus llibres; la mare va aconseguir la vaixella que donaven amb el diari i l'àvia m'havia brodat amb punt de creu un dibuix del personatge que durant anys va estar emmarcat a la meua habitació i que ara decorava l'habitació de les meves germanes. Per a mi, així com per als de la meua generació, la Castorfa formava part de la nostra infància i sempre ocuparia un lloc especial als nostres lavabos.

Em sembla que van ser els descendents dels seus creadors, un matrimoni d'escriptors inuit del nord del Canadà, els que van arrossegar el personatge més representatiu de l'imaginari dels seus avantpassats i el van fer famós a tot el món. Primer, en forma de vinyetes de còmic i després en contes infantils.

La història de la Castorfa i la seva lluita contra rellotge per salvar el planeta aviat es va convertir en un *best-seller* en una desena de països. La sèrie de dibuixos animats no va trigar a arribar i, amb els anys, el musical, els videojocs i els espectacles sobre gel. Més endavant van rehabilitar un petrolier com el del conte que, segons sembla, estava ancorat en algun lloc d'Europa i fins i tot van muntar un creuer temàtic que sortia dels Estats Units i viatjava fins a la terra freda on va néixer el personatge.

Com no podia ser d'una altra manera, els hereus de la franquícia es van fer multimilionaris en un tres i no res. I encara hauria anat tot més ràpid si no fos perquè la família es va negar des del començament a vendre els drets cinematogràfics per fer-ne una pel·lícula. Des del seu punt de vista, posar veu i rostre al personatge de la Castorfa acabaria amb la seva essència. O això és el que jo tenia entès...

—La recerca ha estat tan llarga i tan dura com la de la pròpia Castorfa durant el seu exili al desert —va afegir en Maxi—. Però, finalment, després de més de set-cents càstings per tot el món i després de la formació a l'acadèmia, hem trobat la nostra castora petita i embruixada.

Em vaig girar un moment per assegurar-me que era l'únic que estava completament perdut i em vaig adonar que un noi que hi havia al meu costat tenia els ulls plens de llàgrimes.

–I ara sí, amics i amigues! –Els llums van baixar d'intensitat i un retruc de tambors va vibrar pels altaveus–. Donem un fort aplaudiment a l'actriu més envejada de tot el planeta...

«Impossible.»

–A l'única que donarà vida a la meravellosa castora capaç de sacrificar-se per salvar el planeta i el seu veritable amor...

«Em nego a creure-ho. No pot ser.»

–A... Daaaaaalila Fes!

Al mateix temps que pronunciava el nom, van disparar uns canons de serpentina i confeti daurat i verd.

Jo seguia en estat de xoc, amb els ulls clavats a l'escenari i la boca mig oberta. L'eco del nom de la Dalila al meu cap havia insonoritzat tota la resta.

De sobte vaig pensar en la darrera tarda que ens vam veure; el nostre petó de comiat a principis de juny, les promeses per a l'estiu, les seves llàgrimes... Com podia ser que fos la mateixa noia?

La Dalila va pujar a l'escenari amb un somriure enlluernador i amb un vestit d'infart per saludar a tots els fans amb una naturalitat aclaparadora. Alhora que ella movia la mà d'una banda a l'altra, les paraules que m'havia preparat es van anar esfumant en un núvol de baf. Es van esborrar. Es van volatilitzar. Van desaparèixer...

No la reconeixia. Era com si veiés la Dalila d'una realitat alternativa en la qual ella s'hagués convertit en una reina que sotmetia els seus súbdits per control remot.

El cap em començava a donar voltes, ho notava, però és que estava imponent. Ja sé que allò que semblava un àngel sona a tòpic, i encara més si un mateix s'atura a pensar en les implicacions de la paraula: ales, manca de sexe, una camisa llarga i folgada... però el meu cervell no va aconseguir trobar una comparació més bona. Com a mínim no amb paraules.

M'havia oblidat de com n'era de guapa.

Fins i tot amb aquella quantitat de maquillatge, els ulls de la Dal seguïen tenint aquella brillantor innocent i exòtica que acon-

seguia accelerar o aturar les meves pulsacions amb una sola mirada. Els seus cabells negres queien en forma d'ones perfectament emmotllades, com si acabés de sortir d'un anunci de xampú. El vestit vermell s'ajustava a la seva figura amb la naturalitat d'una segona pell. Em vaig demanar com en devia ser de suau...

Vaig notar que la cara se m'escalfava i que una gota de suor em recorria l'esquena.

Totalment aliena al meu estat, la Dal es passejava d'un costat a l'altre de l'escenari donant la mà als nois i noies que semblaven conèixer-la molt millor que jo i que es deixaven la vida per aconseguir un somriure d'aquells llavis dels quals jo en recordava el gust.

Veient-la caminar amb aquell posat i amb aquella elegància, em feia sentir com si fos el geperut de Notre-Dame. No sé quina mena de curtcircuit devia haver patit la Dal per haver-me dit que sí, quan, feia mesos, em vaig armar de valor per demanar-li que sortís amb mi.

El que no podia entendre és quan havia passat tot això de la Castorfa. Se suposava que en els tres mesos que havíem estat comunicats ella havia participat en un *reality show* mundial i l'havia guanyat? Per què no me n'havia dit res? És cert que jo havia estat sense accés a internet tot aquell temps, però, no podria haver-me trucat o enviat un miserable missatge?

De sobte em vaig adonar que feia més fred que abans i que al meu cap només hi cabia una cançó. Sense adonar-me'n, ja n'estava taral·lejant la melodia.

Era com si algú hagués encès un reproductor de música al meu cervell o m'hagués tornat a col·locar els auriculars a les orelles. Suposo que aquesta és una de les meves rareses. Així com hi ha gent que quan es posa nerviosa sua a raig o comença a canviar el pes del peu, jo componc. No ho faig de manera conscient. Ni tan sols m'aturo a analitzar les notes dels compassos. La música m'embarga per dins i ja no em deixa fins que l'escriu en una partitura.

M'estimaria més que simplement em suessin les mans, però ningú em va deixar triar.

Vaig estrènyer els punys amb força i vaig negar en silenci. Em sentia idiota i traït. I gelós d'una manera que no hauria reconegut per res del món. Gelós de tota aquella gent que es pensava que coneixia la Dal quan ni tan sols havien compartit ni la meitat d'experiències amb ella que jo.

O sí?

–Benvinguda a casa, Dalila –va dir el presentador apropant-se a ella i recuperant l'atenció dels espectadors. Una càmera de grua es va apropar cap a ells per l'aire–. Com et sents?

La noia va mirar el presentador i després el públic.

–Estic... emocionada! –va respondre després d'aclarir-se la gola–. Emocionada i molt agraïda per aquesta rebuda. Sou tots fantàstics!

Es va dur la mà fins al pit i després va assenyalar el públic. La reacció va ser immediata.

Envoltada una altra vegada pels crits, la Dalila es va eixugar una llàgrima amb el dit. Els meus ulls estaven clavats a cada un dels seus gestos i el meu cap ancorat als records del temps que havíem compartit abans de l'estiu. Com podien haver canviat tant les coses?

–Però, finalment, ho has aconseguit! –va continuar l'etern adolescent–. Suposo que mai t'hauries imaginat una cosa així, oi?

–En absolut! –La Dalila va riure amb un gest tan natural i modulats que em va fer pensar si havia rebut classes per aconseguir-lo–. Com podia ni tan sols haver-ho somiat? Vaig enviar el meu vídeo sense cap esperança ni de passar la primera fase...

–Però ho vas fer...

–Sí, vaig fer-ho. I després em vaig classificar per al següent càsting i per al següent i de sobte em vaig trobar a l'Escola de Castorfes amb la resta de finalistes. Encara ho estic assimilant.

El presentador va riure i va donar-li un copet a l'espatlla.

–És comprensible, és comprensible. A més, pel que tenim entès, mai havies actuat de manera professional.

Ella va assentir com un d'aquells gossos que es col·loquen al quadre de comandament del cotxe, però amb molt més art, elegància i estil.

–Només en alguna obra de teatre de l'escola.

En Maxi Tenor semblava realment sorprès.

–Tenint en compte que competies amb noies de tot arreu, és realment impressionant. –Es va girar cap a la càmera i va afegir–: Cosa que demostra, com bé saben els nostres estimats telespectadors, que les votacions van ser totalment netes i que va ser vosaltres els que va triar aquesta joveneta pel seu encant. –Es va girar cap a la Dalila–. Aclaparada?

–Molt –va respondre ella.

–I l'anglès? Creus que per a tu ha estat un problema afegit?

La Dalila va encongir les espatlles.

–No gaire. –Va abaixar la mirada, va batre les pestanyes i va somriure amb una timidesa que em va deixar fos–. Quan vaig saber que només podien presentar-se al concurs noies que parlessin bé l'anglès, em vaig espantar una mica, però tinc la sort d'haver rebut una educació bilingüe i... mira, al final sembla que m'ha servit.

Em semblava increïble pensar que parlava de la nostra escola. Si el director estava mirant aquell programa (i, no sé per què, tenia la certesa que era així), estaria saltant d'alegria al sofà de casa seva.

–Per descomptat que sí. Ja saps quan començareu a gravar?

–El rodatge ja està en marxa –va respondre la Dalila. Quan els crits van parar, va afegir–: No en puc dir gaire cosa, m'ho han prohibit! Però demà mateix viatjaré al set de rodatge per començar a rodar les escenes en les quals surto jo, tot i que ja he fet algun assaig i em sé el guió quasi de memòria.

El presentador va fer una riallada, igual que la resta del públic. Jo, per contra, em vaig tornar a quedar en blanc amb la frase anterior... demà se n'aniria? Havia dit «demà»?

No em podia creure la meua mala sort: l'única noia per la qual havia sentit això es convertia en una estrella de sobte i amenaçava amb el fet de marxar de la meua vida sense que hi pogués fer res.

Uns acords molt diferents als d'abans van començar a reptar la meva oïda.

–Sona meravellós –va dir el presentador.

«Sona com per suïcidar-se», vaig pensar jo.

–Ho és. Em sento molt honrada d'interpretar un personatge com la Castorfa. Espero poder estar a l'altura!

–Gairebé cent milions d'espectadors consideren que ho estàs. No crec que t'hagis de preocupar per res.

La Dalila es va apartar un floc de cabells del front amb timidesa i va tornar a congelar el meu món amb un somriure.

Potser si no hagués marxat aquell estiu a fora... potser si no hagués hagut de viure aïllat en una maleïda cabanya a la punyetera fi del món, això no hauria passat. No d'aquesta manera.

–I els teus pares? Què diuen la teva família i els teus amics?

Vaig aixecar la mirada i vaig mig aclucar els ulls, expectant per la seva resposta.

–Estan més emocionats que jo! Els he trobat molt a faltar durant tot aquest temps i sé que ells a mi també. Però ha valgut la pena. Pel que fa als meus amics, ni s'ho creuen!

–Potser és que no ho sabíem –vaig remugar encreuant els braços.

M'hauria encantat poder enfadar-me amb ella, retreure-li que m'ho hagués amagat, dir-li que per mi se'n podien anar a la merda, ella i tots els seus fans, però em vaig adonar que era incapaç de fer-ho. Em debatia entre la incredulitat i el neguit de perdre-la, però no li desitjava cap mal.

La nostra relació amorosa no va ser precisament normal, però sí que havíem arribat a connectar en molts sentits i donava per fet que, com a mínim, tots dos havíem estat sincers l'un amb l'altre.

Havia fet alguna cosa malament sense adonar-me'n durant l'estiu? Hauria hagut de tornar abans? L'havia intentat trucar durant tots aquells mesos, però sempre tenia el mòbil apagat. Vaig suposar que devia ser al campament d'arts al qual va esmentar que volia anar i per això no vaig insistir.

Definitivament, hauria d'haver insistit.

Ara només volia que em mirés i em reconegués. Em conformava amb el fet que poguéssim parlar a soles per darrera vegada. Demanava tant?

Entre el públic, tres noies amb una pancarta van cridar alhora que estimaven molt la Dalila. Aquesta dada no m'hauria cridat l'atenció (a aquelles altures ja m'havia insensibilitzat als Castorfans) si no fos perquè vaig veure que eren les Whopper.

Eren elles les «amigues» a les quals feia referència la Dal? Elles? Les ties que la van voler esquarterar quan va arribar a l'institut?

Vaig posar els ulls en blanc i vaig negar en silenci. Quanta hipocresia!

—Bé, Dalila —va dir el presentador—, abans d'acomiar-nos fins a la propera entrevista, que serà al set de rodatge i a la qual convidem a tots els nostres espectadors, donarem un fort aplaudiment als teus pares perquè acomiadin amb nosaltres aquesta retransmissió! Què et sembla?

Abans que els nous convidats pugessin a l'escenari, incapaç d'aguantar més temps allà, vaig fer una passa cap enrere per marxar, però vaig topar amb algú.

Estava a punt de disculpar-me quan una veu al meu darrere va dir:

—Doncs si que ha millorat la noia en només dos anys. Si no fos perquè segurament em posaria en un merder, ja hauria intentat seduir-la amb els meus encants.

Em pensava que res podria superar la sorpresa inicial de descobrir la Dal convertida en una superestrella, però tampoc m'havia arribat a plantejar totes les possibilitats.

A poc a poc em vaig girar i vaig aixecar la mirada uns quants centímetres per trobar-me amb una persona que feia temps que havia desterrat de la meva vida. Una persona el record de la qual m'agrejava l'ànim des de tots els punts de vista. Algú en qui vaig confiar una vegada i que em va deixar a l'estacada.

El meu germà gran.